

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. R.** zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem v Horšovském Týně, náměstí Republiky 108, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj, odbor územně a stavebně právní**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské náměstí 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 Ca 26/2004 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností shora uvedený pravomocný rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2003, č. j. 26214/03-63/2339, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Ve správním řízení byl zamítnut návrh stěžovatele na obnovu řízení ve věci opatření na sousedním pozemku podle ust. § 135 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů. Obnova se týkala řízení, jímž bylo stěžovateli uloženo strpět provedení fasády a osazení klempířských prvků včetně doplnění dřevěných krokví a podbití na rodinném domu č. 23 v B. z pozemku stěžovatele.

Stěžovatel napadl rozsudek v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Důvod kasační stížnosti vymezil podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle jeho názoru je napadené správní rozhodnutí zcela nesprávné.

Konkrétně v kasační stížnosti uvedl, že městský soud nedostatečně zhodnotil provedené důkazy, z nichž podle názoru stěžovatele vyplývá, že ze strany správních orgánů

došlo k porušení stavebního zákona, aniž by tento velmi obecný bod nějak blíže konkrétně vymezil. Uvedl pouze, že městský soud pochybil v tom, že řízení o cloně spojuje se stavebním řízením, neboť tato clona nebránila manželům K.. Stěžovatel nikdy nedal souhlas k situování sousedních oken k jeho budově. Stěžovatel dále uvedl, že mu není jasné, proč městský soud rozděluje řízení „na dvě samostatné věci“, když pořízení clony nesouvisí se stavbou samotnou a na druhé straně není uvedeno v kolaudačním rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány se v řízení zabývaly spíše posuzováním důvodnosti tvrzení a zájmů stěžovatele, nikoliv však zákonností postupu stavebního úřadu. Městský soud podle názoru stěžovatele nepřihlédl k dosud platnému Rozhodnutí místopředsedy vlády ČSR ze dne 29. 1. 1988, kterým bylo potvrzeno zrušení stavebního povolení manželům K.. Toto rozhodnutí nerespektoval žalovaný při rozhodování o věci. Žádný ze správních orgánů ani městský soud nevzal v úvahu, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že manželé K. porušili stavební zákon, když stavbu umístili „za hranicí nemovitostí“.

Žalovaný s podanou kasační stížností věcně nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Městský soud se v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval žalobními body. Stěžovatel se v podané kasační stížnosti nesrozumitelně dovolává jiných řízení podle stavebního zákona, které nebyly vůbec předmětem soudního ani správního přezkumu. Předmětem tohoto řízení bylo pouze to, zda jsou dány důvody pro povolení obnovy řízení podle stavebního zákona, nikoliv umístění a povolení stavby včetně stanovení příslušných podmínek. Kasační stížnost je natolik obecná, že není patrný její konkrétní důvod, a proto navrhuje její zamítnutí.

Napadeným rozsudkem byla stěžovatelova žaloba proti pravomocnému správnímu rozhodnutí zamítnuta a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 Ca 26/2004 - 64). V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že neshledal důvod podjatosti zaměstnankyně správního orgánu, neboť ta vystupovala v různých správních řízeních, a nebyl tak naplněn důvod podjatosti podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 70/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V dané věci byl uplatněn důvod obnovy řízení podle ust. § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu. Pokud důkazy, které žalobce předložil, jsou rozhodnutí, jež nabyla právní moci, která nebyla do vydání napadeného rozhodnutí zrušena ani změněna, je nutné z nich vycházet. V řízení o obnově nejsou správní orgány ani soud oprávněni posuzovat věc, v níž je návrh na obnovu řízení podáván i z jiných důvodů, než z těch, které uvádí účastník řízení. Takových jiných důvodů by bylo možné se dovolávat pouze za podmínek podle ust. § 65 správního řádu. Pokud žalobce uplatňoval jako důvod obnovy skutečnost, že stavba byla dosažena trestným činem, pak soud uzavřel, že takové posouzení je pouze v pravomoci příslušného orgánu činného v trestním řízení. Nic takového však nebylo doloženo.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek městského soudu, když neshledal skutečnosti, k nimž by musel přihlédnout ze své úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel sice výslovně namítá nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., fakticky se však v argumentaci dotýká i postupu soudu v řízení a hodnocení důkazů, které provedl v napadeném rozsudku – vznáší tedy i námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasační stížnost je velmi obecná, nepřehledná a v podstatě vůbec není zacílena na rozhodovací důvody městského soudu. Městský soud ve svém rozsudku svůj právní názor na věc vysvětlil a odůvodnil, a proto by podaná kasační stížnost měla obsahovat polemiku

s takovým právním názorem. Vady postupu soudu jsou zmíněny jen okrajově, bez bližší argumentace. Lze tedy především konstatovat, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti, nicméně Nejvyšší správní soud neshledal, že by bylo na místě ji proto odmítnout.

Kasační stížnost poukazuje na správní řízení jiná, která nebyla vůbec předmětem posuzování městského soudu ani předmětem správního řízení, na což městský soud ve svém rozsudku poukázal a svůj závěr odůvodnil. Nejvyšší správní soud s takovým právním posouzením věci souhlasí a pouze znovu, stejně jako městský soud, připomíná, že předmětem tohoto soudního a správního řízení je rozhodnutí o návrhu stěžovatele na obnovu správního řízení, a nikoliv samotná rozhodnutí vydaná ve stavebním řízení. Pokud stěžovatel na taková rozhodnutí a jejich důvody poukazuje i v podané kasační stížnosti, nemůže být k takovým jeho výtkám přihlédnuto, neboť to nebylo předmětem příslušného správního řízení, a tím ani předmětem soudního přezkumu.

Stěžovatel dále uvádí, že městský soud neměl přihlédnout k „nezákonnostem v průběhu správního řízení“. Nejvyšší správní soud uvádí, že právní názor, podle něhož by měl soud přihlížet ke všem nezákonnostem při soudním přezkumu, je naprosto lichý a v rozporu se zákonem. Při přezkoumání napadeného pravomocného správního rozhodnutí je soud vázán rozsahem a důvody, které žalobce uvede v příslušné lhůtě v žalobě, jak vyplývá z ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Tyto žalobní důvody pak musí směřovat proti rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, což v daném případě bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2003. Žalobou proti pravomocnému správnímu rozhodnutí žalobce zároveň vymezí meze přezkumu příslušným soudem, a tento soud nemá pravomoc (vyjma zákonem stanovených případů, kdy soud musí přihlédnout k nicotnosti rozhodnutí z úřední povinnosti) tyto meze nějak o své vůli rozšiřovat. Soud přezkoumává důvodnost podané žaloby, nikoliv zákonnost napadeného rozhodnutí v obecném slova smyslu. I to bylo stěžovateli městským soudem v napadeném rozsudku řádně vysvětleno. Proto i tento důvod kasační stížnosti, navíc velmi obecně formulovaný (stěžovatel vůbec neuvedl, jakými „nezákonnostmi“ se městský soud nezabýval a zda tyto „nezákonnosti“ uplatnil v podané žalobě), je nedůvodný.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pokud stěžovatel vytýká určité skutečnosti správním orgánům, tak takové výtky v kasační stížnosti vůbec posuzovat nemůže. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti posuzuje napadené pravomocné rozhodnutí soudu (§ 102 s. ř. s.), a neprověřuje obecně postup správních orgánů, s výjimkou případů, kdy v žalobě bylo konkrétní pochybení správního orgánu vytýkáno, a soud se touto námitkou nezabýval. I zde je však třeba touto žalobní námitkou rozumět jen námitku proti postupu a rozhodnutí, které byl soud k žalobě oprávněn zkoumat, nikoliv postup v jiných řízeních a či zákonnost jiných rozhodnutí. V kasační stížnosti není konkretizováno, kterou žalobní námitkou se soud neměl z tohoto hlediska řádně vypořádat a odůvodnění rozsudku relevantním žalobním námitkám dostatečně koresponduje.

Vznáší-li stěžovatel námitku proti celistvosti přístupu soudu k žalobním námitkám, nelze mu opět přisvědčit. Městský soud v mezích žalobních bodů zkoumal řízení a rozhodnutí, které bylo předmětem jeho přezkumu, jak již bylo uvedeno výše. Jeho rozlišení přístupu k předmětu řízení a k řízením dalším bylo oprávněné a jeho postup nebyl nezákonný.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žádnou z uplatněných kasačních námitek, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., kdy by k jejich náhradě měl právo ve věci úspěšný žalovaný, tomu však tyto náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu